

Subject: The Constitution and the Perplexity of Iran

May 10, 2026

Mr. President,

I work from home, and my televisions are constantly tuned to FOX News and CNN. I listen to these so-called political scholars and commentators discussing Iran, war, and the Middle East, and I often feel saddened by how little they truly understand about the history, religion, culture, and psychology of the Iranian people.

In one of my previous daily letters, I asked a simple question to reporters, senators, and political analysts:

“Have you ever read the Constitution of the Islamic Republic of Iran?”

Today I wish to add another question:

Why are the closest allies of a supposedly fanatical Islamic regime non-Islamic governments such as North Korea, Cuba, and Maduro’s Venezuela, while at the same time it supports anti-Iranian and anti-Shia militant organizations such as Hamas and the Houthis?

I am certain that, just like the first question, very few can answer this one either.

The answer to both questions lies inside the Constitution of the Islamic Republic itself.

On the cover of one of my books, **Perplexity of Iran**, there is an image of a giant jigsaw puzzle in which the crises of many countries are connected to Iran. The conclusion of that book, once again, points directly to the Iranian Constitution as the root of the problem.

The day the United States government — whether in the Senate, the Administration, or the media — begins a serious public narrative about Iran’s Constitution, the entire discussion about Iran will change. Analysts will finally be forced to confront the complicated ideological foundations of the regime instead of merely reacting to its daily behavior.

Inside Iran, scholars, intellectuals, and activists have been challenging this Constitution for many years.

The 2019 Manifesto of 14 political activists, the 2025 Manifesto of nearly 800 individuals including more than 160 university professors, and one week later the statement of 17 courageous Iranian women including Nasrin Sotoudeh and Narges Mohammadi, as well as more recent declarations in 2026, have all demanded the formation of a Constitutional Assembly and the replacement of the current Constitution.

Unfortunately, these constitutional reform movements inside Iran have been overshadowed abroad by competing lobbying groups centered around the Pahlavi and Rajavi narratives.

The Constitutional Assembly movement inside Iran remains the only realistic and peaceful solution to the Perplexity of Iran.

That movement is like fire beneath ashes. It already exists inside Iran. It only needs oxygen.

If the United States begins openly discussing the ideological and constitutional foundations of the Islamic Republic, that fire will eventually rise and transform Iran from within — without another endless war in the Middle East.

Respectfully,

Sohrab ChamanAra

www.CyrusForce.org

ترجمه فارسی

موضوع: قانون اساسی و معمای ایران

دهم می 2026

جناب آقای رئیس‌جمهور،

من در خانه کار می‌کنم و تلویزیون‌های من دائماً روی شبکه‌های فاکس نیوز و سی ان ان روشن هستند. به این به اصطلاح کارشناسان و تحلیلگران سیاسی گوش می‌دهم که درباره ایران، جنگ و خاورمیانه اظهار نظر می‌کنند و اغلب متأسف می‌شوم از این که تا چه اندازه درک اندکی از تاریخ، مذهب، فرهنگ و روانشناسی مردم ایران دارند.

در یکی از نامه‌های روزانه قبلی خود، یک سؤال ساده از خبرنگاران، سناتورها و تحلیلگران سیاسی پرسیدم:

«آیا تاکنون قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران را خوانده‌اید؟»

امروز می‌خواهم سؤال دیگری اضافه کنم:

چرا نزدیک ترین متحدان یک رژیم متعصب اسلامی، حکومت‌های غیر اسلامی مانند کره شمالی، کوبا و ونزوئلا مادورو هستند، در حالی که همزمان از سازمان‌های شبه نظامی ضد ایرانی و ضد شیعه مانند حماس و حوثی‌ها حمایت می‌کند؟

من مطمئن هستم که همانند سؤال اول، افراد بسیار کمی قادر به پاسخ دادن به این سؤال نیز خواهند بود.

پاسخ هر دو سؤال در خود قانون اساسی جمهوری اسلامی نهفته است.

بر روی جلد یکی از کتاب‌های من به نام «معمای ایران» تصویری از یک پازل عظیم دیده می‌شود که بحران‌های بسیاری از کشورهای جهان به ایران متصل شده‌اند. نتیجه گیری آن کتاب نیز بار دیگر مستقیماً به قانون اساسی ایران به عنوان ریشه اصلی مشکل اشاره می‌کند.

روزی که دولت ایالات متحده - چه در سنا، چه در دولت و چه در رسانه‌ها - یک روایت جدی و عمومی درباره قانون اساسی ایران را آغاز کند، تمام بحث درباره ایران تغییر خواهد کرد. تحلیلگران سرانجام مجبور خواهند شد به جای واکنش به رفتارهای روزمره رژیم، با بنیان‌های پیچیده ایدئولوژیک آن روبه‌رو شوند.

در داخل ایران، سال‌هاست که اندیشمندان، روشنفکران و فعالان سیاسی این قانون اساسی را به چالش کشیده‌اند.

بیانیه ۱۴ فعال سیاسی در سال ۲۰۱۹، بیانیه سال ۲۰۲۵ با امضای نزدیک به ۸۰۰ نفر از جمله بیش از ۱۶۰ استاد دانشگاه، و یک هفته بعد بیانیه ۱۷ زن شجاع ایرانی از جمله نسرين ستوده و نرگس محمدی، و همچنین بیانیه‌های جدیدتر در سال ۲۰۲۶، همگی خواستار تشکیل مجلس مؤسسان و جایگزینی قانون اساسی کنونی شده‌اند.

متأسفانه این جنبش‌های اصلاح قانون اساسی در داخل ایران، در خارج از کشور تحت‌الشعاع رقابت لابی‌هایی قرار گرفته‌اند که حول محور روایت‌های پهلوی و رجوی شکل گرفته‌اند.

جنبش مجلس مؤسسان در داخل ایران همچنان تنها راحل واقع بینانه و مسالمت‌آمیز برای معمای ایران است.

این جنبش مانند آتشی زیر خاکستر است. این آتش هم‌اکنون در داخل ایران وجود دارد؛ تنها به اکسیژن نیاز دارد.

اگر ایالات متحده به صورت علنی درباره بنیان‌های ایدئولوژیک و قانون اساسی جمهوری اسلامی گفتگو را آغاز کند، آن آتش سرانجام شعله‌ور خواهد شد و ایران را از درون متحول خواهد کرد - بدون آن که خاورمیانه وارد جنگی بی‌پایان دیگر شود.

با احترام

سهراب چمن‌آرا